

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16CoPr/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722200602
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6722200602.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v právnej veci žalobcu FLOREN, a. s., so sídlom J. Horvátha 910/50, 967 01 Kremnica, IČO: 36 042 587, právne zastúpeného JUDr. Ivanom Benčíkom, advokátom so sídlom Hlavná 63, 900 86 Štefanová, proti žalovanej K. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX, XXX XX Q. K., právne zastúpenej Mgr. et Mgr. Líviou Šouc Kostovou, advokátkou so sídlom Pod Donátom 5, 965 01 Žiar nad Hronom, o zaplatenie 55,85 Eur s príslušenstvom (po čiastočnom zastavení konania v časti o zaplatenie 179,80 Eur s príslušenstvom), o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13Cpr/2/2022-323 zo dňa 19.05.2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku II., ktorým okresný súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 52 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov prvoinštančného konania, p o t v r d z u j e .

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov odvolacieho konania

odôvodnenie:

1. Rozsudkom č. k. 13Cpr/2/2022-323 zo dňa 19.05.2022 okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 55,85 Eur (t. j. sumu, ktorá zostala predmetom konania po čiastočnom zastavení konania na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom) s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 55,85 Eur od 08.10.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 52 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 235,65 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 01.10.2017 až do zaplatenia a náhrady trov konania. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalobca rozšíril žalobu v časti uplatňovaného nároku na úrok z omeškania tak, že žiadal priznať nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy od 08. 10. 2016 až do zaplatenia a zároveň zobral žalobu čiastočne, v časti o zaplatenie istiny vo výške 1,08 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 01. 10. 2017 až do zaplatenia späť. „Po argumentácii žalovanej na pojednávaní“ (konanom na súde prvej inštancie dňa 16. 04. 2019) zobral žalobca žalobu ešte v časti o zaplatenie sumy 178,72 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 08.10.2016 do zaplatenia späť a trval na žalobe v časti o zaplatenie sumy 55,85 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 08.10.2016 až do zaplatenia. Žalovaná s čiastočným späťvzatím žaloby, ktoré predniesol žalobca na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 16. 04. 2019, súhlasila.

Predmetom sporu po čiastočnom späťvzatí žaloby a na to nadväzujúcom čiastočnom zastavení konania zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 55,85 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 08.10.2016 do zaplatenia.

1.2 Rozsudkom č. k. 13Cpr/2/2022-323 zo dňa 19.05.2022 okresný súd žalobe v časti, ktorá zostala predmetom sporu po čiastočnom späťvzatí žaloby a čiastočnom zastavení konania, z dôvodov uvedených v odôvodnení rozsudku vyhovel a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 55,85 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 55,85 Eur od 08.10.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo vzťahu ku trovám konania okresný súd v odôvodnení predmetného rozsudku uviedol, že v súdnej veci konanie v časti o zaplatenie sumy 179,80 Eur s prísl. zastavil z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom v tejto časti, vo zvyšnej časti o nároku žalobcu rozhodol tak, že žalobe žalobcu v časti o zaplatenie sumy 55,85 Eur s prísl. vyhovel. Konštatoval, že v tej časti, v ktorej zobral žalobca žalobu voči žalovanej čiastočne späť, nesie žalobca procesnú zodpovednosť za zastavenie konania. Tým, že žalobca zobral žalobu v časti o zaplatenie sumy 179,80 Eur späť, procesne zaviniel v časti dotknutej čiastočným späťvzatím žaloby zastavenie konania, preto je povinný v tejto časti znášať nárok žalovanej na náhradu trov konania. Žalovaná bola neúspešná v časti o zaplatenie sumy 55,85 Eur, preto v tejto časti predmetu sporu podľa zásady úspechu a neúspechu v konaní je povinná znášať trovy konania žalobcu žalovaná. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že „porovnaním týchto dvoch nárokov na náhradu trov konania mala žalovaná v konaní väčší úspech ako žalobca, keď v zásade k jej úspechu možno pripočítať tú časť konania, v ktorej bolo konanie čiastočne zastavené, teda v časti o zaplatenie sumy 179,80 Eur“. Žalobca mal úspech v časti o zaplatenie sumy 55,85 Eur. „Porovnaním týchto úspechov“ vznikol žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 52 %, ku ktorému výsledku dospel okresný súd nasledovným matematickým výpočtom ($179,80 \text{ Eur} : 235,65 = 0,76$, t. j. 0,76 %; $55,85 : 235,65 = 0,24$, t. j. 0,24 %, $76 \% - 24 \% = 52\%$).

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa do výroku o trovách konania žalobca odvolal. V odvolaní uviedol, že odvolanie podáva proti výroku II., ktorým ho súd prvej inštancie zaviazal na zaplatenie náhrady trov konania žalovanej v rozsahu 52 %. Uviedol, že sa domnieva, že spravodlivejšie by bolo rozhodnutie súdu o trovách konania tak, aby súd vyslovil, že žiadna strana nemá právo na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP alebo aby súd priznal náhradu trov konania žalobcovi, prípadne aby vyslovil, že pre existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznáva stranám sporu náhradu trov konania. Ďalej uviedol, že svoj názor na rozhodnutie o trovách konania podrobne odôvodnil v záverečnej reči prednesenej na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 19.05.2022, kde vysvetlil prečo by považoval za spravodlivé, aby mu súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Poukázal na to, že súd prvej inštancie sa nezaoberal argumentami žalobcu vo vzťahu k trovám konania a vôbec sa nezaoberal tým, že môžu existovať také okolnosti tohto sporu, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Na rozhodnutie o trovách konania nemožno podľa žalobcu aplikovať doslovné znenie prvej časti ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, pretože by to bolo v rozpore s princípom spravodlivosti. V tomto prípade žalovaná podľa žalobcu svojim „protiprávnym konaním“ zapríčinila, že druhá strana sporu (žalobca) musel brániť svoje práva v súdnom konaní. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca v odvolaní na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 577/2018, (ktorý súvisí s iným konaním) podľa záverov ktorého: „Argumentácia krajského súdu stotožňuje pojem procesného zavinenia zastavenia konania s procesným výsledkom sporu, čo je už na prvý pohľad formálno-logicky chybné tvrdenie, pretože v takom prípade by procesný výsledok sporu určoval procesné zavinenie sporových strán, ktoré by v konečnom dôsledku nebolo treba ani len skúmať. Krajský súd hneď v nadväznosti na to označil za prvok zavinenia odpadnutie predmetu sporu, čo síce podľa jeho názoru nie je možné pričítať na ťarchu strany, ktorá sa v konaní iba bránila. Sťažovateľovi ho však pričítať neváhal, a to nevyvažujúc vo veci okolnosť zásadného významu - sťažovateľ v čase začatia konania mal naliehavý právny záujem na určovacej žalobe. A contrario ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že účastník konania, ktorý svojim protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, zásadne ponese sankciu v podobe povinnosti nahraďiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry účastníka konania (strany sporu) spôsobenej len tým, že bol nútený dôvodne hájiť svoje práva (I. ÚS 263/2016)“. Z citovaného nálezu ďalej podľa žalobcu vyplýva, že „všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné právo

obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany, predovšetkým súdnej“.

2.1 V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní uviedol, že ústavný súd vo svojich doterajších rozhodnutiach zreteľne definoval podmienky, pri existencii ktorých má chybná aplikácia podústavného práva všeobecným súdom za následok porušenie základných práv či slobôd jednotlivca. Je to tak vtedy, ak neprípustne postihuje niektoré zo základných práv a slobôd, prípadne opomína iný možný ústavne konformný výklad alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v praxi rešpektovaný, prípadne je v extrémnom rozpore s požiadavkami vecne prilehavého a rozumného usporiadania posudzovaného právneho vzťahu, či v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti (I. ÚS 263/2016) a odcitoval ďalšiu časť judikatúry ústavného súdu, „v zmysle ktorej ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uviedol, že už viackrát zdôraznil, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text zákona môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy“ (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, I. ÚS 306/2010).

2.2 Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že „aj napriek zdánlivému nepomeru medzi pôvodne žalovanou sumou a sumou, ktorá bola žalobcovi priznaná rozsudkom OS Zvolen zo dňa 19.05.2022, by mal mať žalobca pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania vo veci plný úspech“. Aj aplikácia ust. § 257 CSP by sa podľa žalobcu mohla javiť v tomto spore prilehavá. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca v odvolaní na nález ÚS SR sp. zn. I.ÚS 168/2018, podľa ktorého ust. § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť“. V závere odvolania žalobca uviedol, že s poukazom na všetko vyššie uvedené sa domnieva, že by bolo spravodlivé, aby súd podľa § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania, prípadne aby o trovách konania rozhodol s odkazom na ust. § 257 CSP teda tak, že súd stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie zrušil alebo zmenil tak, že žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu alebo aby o trovách konania rozhodol tak, že žiadna strana sporu nemá podľa § 255 ods. 2 CSP právo na náhradu trov konania, alternatívne navrhol, aby odvolací súd v rámci zmeny odvolaním napadnutého výroku o trovách konania rozhodol tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznáva. Zároveň si žalobca uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie nepovažuje vo výroku I. za správny a spravodlivý, nepodala však proti nemu odvolanie a rozhodla sa ho akceptovať. Odvolanie nepodala ani proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa taktiež rozhodla akceptovať, hoci počas konania zastávala názor, že sú splnené zákonné podmienky na to, aby jej súd priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vo vzťahu k dôvodom odvolania uvedeným žalobcom v odvolaní, žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že v odvolaní žalobcu sa nenachádzajú žiadne také tvrdenia či právne argumenty, ktoré by mohli byť spôsobilé spochybníť správnosť právnych záverov výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie. Poukázala na ust. § 255 ods. 2 CSP a na ust. § 256 ods. 1 CSP a uviedla, že podľa jej názoru súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 2 CSP a ust. § 256 ods. 1 CSP a tento svoj postup v odseku 88. odôvodnenia rozsudku z právneho hľadiska náležite odôvodnil a vysvetlil na základe akých skutočností priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 52 %. V nadväznosti na uvedené žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že

v danej veci nemožno aplikovať doslovné znenie ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, pretože by to bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, tak ako to uviedol žalobca v odvolaní. Má za to, že aplikovanie § 256 ods. 1 CSP súdeom prvej inštancie na posudzovaný prípad bolo správne a bol tým zohľadnený zmysel základného práva na súdnu ochranu. Nesúhlasí s názorom žalobcu, že do úvahy by skôr mohlo prichádzať také rozhodnutie, ktorým by súd nárok na náhradu trov konania priznal žalobcovi, resp. by súd vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, resp. podľa ust. § 257 CSP. Na uvedenom nič podľa žalovanej nemení ani poukaz žalobcu na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 577/2018, pretože jeho závery nie sú aplikovateľné na posudzovaný prípad, keďže vychádzali z odlišných skutkových zistení. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. ako vecne správny potvrdil a zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II., ktorým súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 52 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania ako vo výroku vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie v rozsahu podaného odvolania a z hľadiska odvolacieho dôvodu uplatneného žalobcom v odvolaní v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP ako nesprávne právne posúdenie.

6. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

7. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

8. Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

9. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd uvádza, že podľa ustálenej judikatúry sa pod nesprávnym právnym posúdením rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2 M Cdo 4/2009).

10. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP, na ktoré v súvislosti s rozhodnutím o náhrade trov konania v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku poukázal súd prvej inštancie, upravuje také procesné situácie vznikajúce pri rozhodovaní o trovách konania, keď jedna zo strán sporu procesne zavinila zastavenie konania. Otázkou procesného zavinenia konania posudzuje súd výlučne z hľadiska procesnoprávneho, nie z hľadiska hmotnoprávneho. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania (či už celkom alebo sčasti) v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť za zastavenie konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca musel zobrať žalobu späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po podaní žaloby, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by však žalobca zobrať žalobu späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného v podobe úhrady žalovanej sumy či už celkom alebo sčasti (čo je aj tento prípad), nemožno pričítať procesné zavinenie zastavenia konania žalovanému, a teda trovy žalovaného znáša žalobca.

11. V danom prípade je zrejmé, že žalobca si pôvodne v žalobe (v zmysle petitu žaloby) uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 235,65 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 01. 10. 2017 až do zaplatenia. V priebehu konania zobrať žalobca žalobu čiastočne - najprv v časti o zaplatenie sumy 1,08 Eur s prísł. a následne „v reakcii na vyjadrenie žalovanej na pojednávaní“ (konanom na súde prvej inštancie dňa 16. 04. 2019) v časti o zaplatenie sumy 178,72

Eur s prísl., späť. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie správne posúdil procesné zavinenie na zastavení konania v sume 179,80 Eur s prísl. na strane žalobcu, keď vyslovil, že žalobca v tejto časti predmetu sporu procesne zavinil zastavenie konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania potom súd prvej inštancie správne okrem ust. § 255 ods. 1 CSP aplikoval aj ust. § 256 ods. 1 CSP, ktoré následne správne interpretoval. Súd prvej inštancie sa teda pri rozhodovaní o náhrade trov prvoinštančného konania nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, tak ako mu to v odvolaní uplatňujúc odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP vyčíta žalobca, ani sa aplikáciou ust. § 256 ods. 1 CSP na rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu k tej časti predmetu sporu, ktorá bola dotknutá čiastočným späťvzatím žaloby „nedopustil takého výkladu uvedeného ustanovenia (§ 256 ods. 1 CSP), ktorý by bol výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v praxi rešpektovaný, prípadne je v extrémnom rozpore s požiadavkami vecne príliehavého a rozumného usporiadania posudzovaného právneho vzťahu, či v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti“, tak ako na to citáciou časti odôvodnenia rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 263/2016, vytrhnutou z kontextu poukázal v odvolaní žalobca. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že to, že súd prvej inštancie správnu aplikáciu ust. § 256 ods. 1 CSP nesprávne „pretavil“ do jednej vety odseku 88. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa náhrady trov konania v znení: „porovnaním týchto dvoch úspechov žalovaná tak v konaní mala väčší úspech ako žalobca“, pričom aplikáciu ust. § 256 ods. 1 CSP a ust. § 255 ods. 1 CSP v konečnom dôsledku nesprávne zhrnul do ust. § 255 ods. 2 CSP, ešte neznamená, že súd prvej inštancie de facto a de iure aplikujúci popri sebe ust. § 256 ods. 1 CSP a ust. § 255 ods. 1 CSP o trovách prvoinštančného konania nesprávne rozhodol, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. ako vo výroku vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 457/2018 zo dňa 15. 08. 2018, kde Ústavný súd SR uvádza, že „kritérium procesného zavinenia zastavenia konania treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalovanej požiadavky (po podaní žaloby uhradil celú alebo časť žalovanej sumy), potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie na zastavení konania medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu). Za situácie, keď žalobca zobral žalobu späť, a to nie preto, že by dosiahol to, čo v žalobe požadoval (či už celkom alebo sčasti), z procesného hľadiska platí, že zavinil, že konanie muselo byť zastavené“.

12. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II, ktorým súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 52 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania ako vo výroku vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil konštatujúc, že na zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách prvoinštančného konania tak ako to v odvolaní požadoval žalobca, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného konania (§ 255 ods. 2 CSP), resp., že súd žiadnej zo strán sporu náhradu trov prvoinštančného konania nepriznáva (§ 257 CSP), neboli splnené podmienky, a to tak v zmysle ust. § 255 ods. 2 CSP ako ani v zmysle ust. § 257 CSP. Pokiaľ žalobca v odvolaní vo vzťahu k aplikácii ust. § 257 CSP na rozhodnutie o trovách prvoinštančného konania argumentoval tým, že okolnosťou hodnou osobitného zreteľa je v danom prípade skutočnosť, že sa „až po intervencii Ústavného súdu SR“ domohol svojho práva na zaplatenie sumy 55,85 Eur s prísl, tak odvolací súd uvádza, že a) Ústavný súd SR rozhodoval v danom prípade z toho dôvodu, že vzhľadom na výšku žalovanej sumy bolo rozhodnutie odvolacieho súdu vyňaté v zmysle ust. § 422 ods. 1 CSP z dovolacieho prieskumu NS SR, b) rozhodnutím Ústavného súdu SR bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania pred ústavným súdom, preto skutočnosť, že v danom prípade rozhodoval aj Ústavný súd SR, nemožno považovať za okolnosť hodnú osobitného zreteľa, odôvodňujúcu nepriznanie náhrady trov konania žalobkyni, keď na priznanie náhrady trov konania žalobkyni porovnaním nárokov (nie úspechov) strán sporu na náhradu trov konania v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP (v časti dotknutej čiastočným späťvzatím žaloby) a v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP (v časti, v ktorej bol z celkovo v žalobe uplatneného nároku žalobca v spore úspešný) boli v súlade s právnym názorom Ústavného súdu SR, vyjadreným v uznesení sp. zn. IV. ÚS 457/2018 zo dňa 15. 08. 2018, splnené podmienky.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, tak že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov odvolacieho konania.

14. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.